

Jo riittää

Suomen politiikassa käy nyt mylerryksen tuiverrus. Varsinkin ministeri Kaisa Raatikaisella on kovat piipussa ja liikkuvat takana: hän aikoo erota hallituksesta vaalien jälkeen, jos suunsoitto poliiseista ei lopu.

Siinä onkin syyttelijöille miettimistä. Rautarouva osoittaa salamannopeaa ja jämäkkää päätöksentekotaitoa. Hänestä tulee ensimmäinen ministeri, joka kieltäytyy tehtävästä ennenkuin on edes pyydetty. Vaikka esimerkiksi kepun ja kokoomuksen muodostama vaalienjälkeinen hallitus kuinka kinuasi Raatikaista ministeriksi, tämä ei lähde, ei sitten millään. Mitenkäs sitten suu pannaan, Väyrynen? Mistäs otat sisäministerin, Suominen?

Jos juttu tuohon pysähtyisi, se ei vielä osoittaisi muuta kuin yhden ministerin suoraselkäisyyttä sekä ripeää vastuunottoa. Taus-talla on kuitenkin paljon vakavampi kriisi. Huhutaan, että jos pottuilu ei lopu heti, koko hallitus eroaa vaalien jälkeen.

Itse asiassa pääministeri Kalevi Sorsa varoitti tuosta kammottavasta äärimmäismahdollisuudesta jo yli kolme vuotta sitten, kun hän ilmoitti, että tämä hallitus pyrkii istumaan vain yhden vaalikauden.

Vaan eipä ole varoitusta otettu kuuleviin korviin. Kukaan ei ole vieläkään esittänyt ministeripaikkoja eläkeviroiksi eikä edes pyytänyt Kalevi Sorsaa jatkaamaan pääministerinä myös vaalien jälkeen, vaikka aikaa on vain reilut puoli vuotta. Jos oikein heikosti käy, hallitus saattaa jopa ennen vaaleja narkästyä ja hajota niin perusteellisesti, ettei siitä jää jäljelle muita kuin Kaisa Raatikainen ja mahdollisesti Urpo Leppänen, jonka nauttima luottamus on ainoana kokeellisesti mitattu.

Eikä asia pysähdy tähän. Myös useat kansanedustajat ovat kylästyneinä ilmoittaneet asettavansa paikkansa täytettäväksi ensi vaaleissa. Itse asiassa kukaan ei ole vielä ilmoittanut, että hän ehdottomasti pysyy paikallaan

eduskuntatalossa, vaikka miten kävisi.

Vielä laajemmaksi juttu paisuu puolentoista vuoden päästä, sillä presidentti Mauno Koivisto ei ole vieläkään ilmoittanut ryhtyvänsä presidentiksi vaalien jälkeen.

Ainoa toivo on, että ministeri Raatikainen ja muut kyllästyneet vielä ottaisivat oppia Smp:n puheenjohtajasta Pekka Vennamosta. Hänkin ilmoitti, ettei hän missään nimessä enää jatka Suomen maaseudun puolueen puheenjohtajana, vaan keskittyy perheenisän rooliin. Hän taipui jatkaamaan vasta sitten, kun hänet valittiin uudelleen.

Ellei Vennamostakaan ole esimerkiksi, eduskuntavaalit sotkevat Suomen politiikkaa niin pahasti, että niitä on parasta lykätä tai jättää väliin kokonaan. Silloin saamme aikaa opetella käyttäytymään kunnolla hallitusta kohtaan ja pystymme ehkä vielä lepyttämään vihastuneet ministerit. Parhaassa tapauksessa vakaus palaa politiikkaan, hallituksesta tulee pysyvä instituutio ja ministerinvirasta perinnöllinen.